

နီရိုရ်

စိတ်အိုင်ပတ်သူ

အခန်း (၁)

ဆောင်းနှောင်းရာသီ၏ နှုတ်ဆက်နှင်းသည် ကောင်းကင်ပေါ်မှ အသံတစ်ခု ကြားရလောက်အောင်ကို သဲသဲမဲမဲ ခုန်ချလာကြသည်။ ။

ရှေ့ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းကိုပင် ကောင်းစွာမမြင်ရလောက်အောင် နှင်းက ထူသည်။ ။ နံနက်ခင်းကားများက မီးထိုး၍ မောင်းရ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာသော လူတစ်ယောက်ကို ရှောင်ချိန်က ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းစာသာ ရှိသည် ကို ဧက သဘောကျနေမိသည်။ ။ သူနှင့်ကိုယ် တွေ့လိုက်ရချိန်တွင် ခြေလှမ်းက တစ်ယောက်နှစ်လှမ်းစီသာ ကျန်တော့၏။ တစ်လှမ်းက အရှိန်နှင့် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ ။ နှင်းထူကြားထဲမှ ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသော လူတစ်ယောက်ကို ရှောင်ဖို့ ချက်ချင်းကြိုးစားရလောက်အောင်ပင် နှင်းက သိပ်သိပ်သည်းသည်း ကျနေသော မနက်ခင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။

အနွေးထည်မပါသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျုံ့ကာ လက်ပြင်ကိုကုန်းရင်း ဧက ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်ရှိရာသို့ ကြယ်ငါးပွင့်နံဘေးကတ္တရာလမ်းမကြီးမှ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ အနွေးထည်မျိုးစုံ ဝတ်ထားသူတွေက ဧကကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကျော်တက်သွားကြ၏။ ဧက လမ်းလျှောက်ခြင်းကိစ္စအပြင် အအေးဒဏ်ကိုပါ ကာကွယ်နေရသဖြင့် ခြေလှမ်းတိုင်းက သူတို့ လောက်မသွက်။

ပခုက္ကူသား စိန်ဝင်းမောင်က ဆောင်းအဝင်တွင် ဖွင့်လေ့ရှိသော တက္ကသိုလ်သို့ သက္ကလပ်အနွေးထည် ကောင်းကောင်း တစ်ထည်ကို ဝယ်ကာ ရောက်လာခဲ့ပြီး သူတို့ ကို ပြောသည်။ ။

"ပခုက္ကူမှာ နွေဆို သေလောက်အောင် ပူတယ်၊ ဆောင်းကျရင်လည်း သေလောက်အောင် အေးတယ်ကွ၊ ရန်ကုန်ဆောင်းက အလကားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အနွေးထည်ကောင်းကောင်း တော့ လိုတယ်"

စိန်ဝင်းမောင် ဝယ်လာသော အနွေးထည်က ဂျင်းလက်ပြတ်...။ အိတ်က ခြောက်လုံးပါသည်။ ။ လည်ပင်းက တစ်ကျပ်ခွဲသား ဆွဲကြိုးကို လူမြင်အောင် အပေါ်ကြယ်သီး ဟထားရသေးသဖြင့် အနွေးအင်္ကျီဝတ်ရင်း ချမ်းနေရသည့် အဖြစ်။

"ပထမတစ်ချက်... မင်း အနွေးအင်္ကျီက လက်တို၊ ပြီးတော့ နွေးဖို့ ထက် အိတ်တွေကို အသားပေးထားတဲ့ အင်္ကျီ။ ဒုတိယအချက် ရန်ကုန်ဆောင်းဟာ နေတတ်ရင် အနွေးအင်္ကျီ မလိုဘူးကွ၊ မင်းက နွေးချင်တာထက် အနွေးအင်္ကျီဟု ခေါ်သော အဖိုးတန်အင်္ကျီကို ဝတ်ပြချင်တာ များနေတယ်၊ ဘာကြောင့် ရန်ကုန်ဆောင်းက အနွေးအင်္ကျီ မလိုတာလဲဆိုတော့ ရန်ကုန်ဆောင်းက ရန်ကုန်သူတွေလိုပဲ အဝင်မကြမ်းဘူး။ ဖြေးဖြေးကလေး စအေးတာ၊ အေးမယ့်အချိန်မှာ လည်း မနက် (၆)နာရီနဲ့ (၇) နာရီခွဲအထိပဲ ရှိတာ၊ ရှစ်နာရီဆို နေထွက်ပြီ။ ငါတို့ က ကျောင်းကို (၇:၃၀)လောက်မှ ရောက်တာဆိုတော့ အမှန်တကယ်ပြောရရင် အနွေးထည်ဆိုတာ အပိုပဲကွ"

ဧက စကားကြောင့် ထွန်းလွင်ဦးနှင့် မောင်မောင်အေးက သူတို့ ဝတ်ထားသော အနွေးထည်များကို ငုံ့ကာ ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ထွန်းလွင်ဦးက 'လယ်သာဂျာကင်လက်ရှည်...၊ မောင်မောင်အေးက သက္ကလတ်စခါးတို

အင်္ကျီ၊ ရင်ဘတ်မှာ ဘာမှန်းမသိသော တံဆိပ်အဝိုင်းကို တပ်ထားလိုက်သေး၏။ စိန်ဝင်းမောင်ကလည်း သူ့ကို ရန်ကုန်သားမှန်ရင် အနွေးထည်မလိုဟု ပြောသည် ကို မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပုံရသည် ။ သူက တောသားမဟုတ်လား။

"ဟေ့ကောင် ဧက၊ မင်းပြောသလိုဆိုရင် ရန်ကုန်မှာ အနွေးထည်ရောင်းတဲ့ လူတွေ ထမင်းငတ်ကုန်မှာ ပေါ့"

ထွန်းလွင်ဦးက ခေါင်းကိုခါ မျက်နှာကို ပြုံးကာပြ၏။

"ဧက ရာသီဥတုကိုတောင် လျှောက်တွက်နေတာ မင်း မလွန်လွန်းဘူးလား"

"မလွန်ဘူး... ပြဿနာတိုင်းမှာ အဖြေရှိတယ်ကွ၊ အဖြေနဲ့ ပြဿနာလွဲသွားမှ ပြဿနာအစစ်ဖြစ်တာ၊ မလိုအပ်ဘူးလို့ ယူဆလို့ ငါ အနွေးထည် မဝယ်တာပေါ့။ လိုအပ်လာရင် တစ်သိန်းတန်လည်း ရအောင် ငါ ဝယ်ရမှာပဲ၊ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ တော့ ငါးပြားမှ အကုန်မခံနိုင်ဘူး"

"ဒါဆိုရင် အနွေးထည်က ဆောင်းတွင်းမှာ မလိုအပ်ဘူးပေါ့"

မောင်မောင်အေးအမေးကို ဧက နှာခေါင်းရှုံ့ကာပြရင်း... တော်တော်ညှံတဲ့ ကောင် ဆိုသည့်မျက်နှာနှင့် ကြည့်လိုက်၏။

"ကဲ.. မင်းတို့ ငါ မေးမယ်။ မင်းအနွေးထည် ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ"

"လေးထောင့်ငါးရာ"

"ရန်ကုန်ဆောင်းလေးလမှာ တကယ်အေးတာ တစ်လခွဲပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီတစ်လခွဲမှာ အအေးဒဏ်ကို ခံရတာလည်း မနက်လေးနာရီကနေ (၇) နာရီခွဲအထိပဲ ရှိတယ်။ ငါတို့ က ကျောင်းသားဆိုတော့ မနက်ခြောက်

နာရီခွဲ အိပ်ရာက ထတဲ့ အချိန်ကနေ ကျောင်းကိုလာတဲ့ (၇:၃၀)အထိပဲ အအေးနဲ့ ထိတွေ့ရတာ၊ ကျန်တဲ့ အချိန်က အိပ်ရာထဲမှာ အဆင်ပြေတယ်ကွ"

"ထားပါတော့..."

"တစ်နေ့မှာ ငါတို့ တစ်နာရီပဲ ချမ်းတာ၊ တစ်လခွဲဆိုတော့ လေးဆယ့်ငါးရက်ပေါ့ကွာ၊ မင်းအနွေးထည်ဟာ တစ်နေ့မှာ တစ်နာရီပဲ ဝတ်ရပြီး တစ်နေ့ကို တစ်ရာပေးရတာကွ၊ မတန်ဘူး"

ဧက စကားကို ထွန်းလွင်ဦးက ခေါင်းခါ၏။

"မင်း သိပ်မတွက်နဲ့ ဧက၊ နောက်ဆောင်းတွေ ကျတော့ရော..."

"နောက်နှစ်ကျတော့ ထပ်ပေါ်တဲ့ ဒီဇိုင်းအသစ်ကို ရှိုးပြဖို့ မင်းတို့ ဝယ်ကြဦးမှာ လေ။ ကိုးနာရီလောက်ဆိုရင် မင်းတို့ အနွေးထည် အပိုဖြစ်နေပြီ၊ ပခုံးပေါ်တင် ဟိုနေရာ ဒီနေရာချ၊ လမ်းလျှောက်ရင် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားရနဲ့ အဲဒါ မစဉ်းစားတဲ့ ဒုက္ခပေါ့ကွ"

ဧက စကားကို ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်။ သို့သော် နောက်ရက်များ တွင် အနွေးထည်တွေကိုတော့ ဝတ်နေကျစမြဲ၊ ရှိုးပြမြဲ၊ ချွေးပြန်မြဲပင် ဖြစ်သည်။ ။ ပထမနှစ်ကတည်းက ပေါင်းလာတာ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သဖြင့် ဧကအကြောင်းကို သိနေကျသူတွေလို ဘာမှ မပြောကြ။ ဧက ကလည်း သူတို့ ကို ဘာမှ ထပ်မပြော။

သူတို့ က ဧကကို အနွေးထည် မဝယ်နိုင်သဖြင့် ဆင်ခြေပေးသည် ဟု ထင်တားကြပြီး ဧကကလည်း နွေးချင်တာထက် စတိုင်ကျချင်တာများ ပြီး ပိုက်ဆံကုန်တာ ဒုက္ခခံနေကြသူတွေဟု ရင်ထဲတွင် ကျိတ်ရယ်ကာ အဆင်ပြေနေခဲ့ကြသည်။ ။

ဒီနေ့တော့ မောင်မောင်အေးတို့ နွေးထွေးစွာ ကျောင်းသို့ လာကြလိမ့်မည်။ သူကတော့ နံနက် (၈)နာရီ နေမင်းကိုမျှော်ရ၏။ သို့သော် ဒီရက်တွေမှာ ရာသီကုန်နှုတ်ဆက်နှင်းက အတင်းဆင်းလာမည် ဆိုတာကို သိထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ဧက သူ့မှာ အနွေးထည် မရှိသည့်ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စား ဝမ်းမနည်းခဲ့ပါ။

နှင်းထုထဲမှာ လျှောက်လာရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်၊ ကောင်မလေးက ရန်တွေ့၊ ဧက က တောင်းပန်၊ မိတ်ဆွေဖြစ်၊ နောက် ချစ်သွားကြဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်မှုမျိုးကို ဧက တွေးမလာခဲ့ပါ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာသမျှ လူတွေကို ရအောင်ရှောင်နိုင်ရမည်ဟု သာ ဧက လက်တွေ့ကျကျ တွေးလာခဲ့သည်။ ဧကမှာ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိ။

လောကသည် ဒီနေ့ နံနက်လိုပင် နှင်းတွေ အမြဲတမ်း ဝေနေတတ်သည်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုသည် ခြေလေးလှမ်းအကွာမှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတတ်၏။ ဧကမှာ ရှောင်ချိန် စဉ်းစားတွက်ချက်ချိန် ရပါသည်။ ထိုအချိန်ကို ကောင်းစွာ အသုံးပြုတတ်လျှင် လောကကြီးတွင် လိုချင်တာ မရဆိုတာ မရှိဟု ဧက ယုံကြည်သည်။ ဧက လျှောက်လာရင်းနှင့်ပင် ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရ၏။

ကျောင်းဘေး လမ်းလေးဆုံမီးပွိုင့်ကို ရောက်သည် နှင့် ဧက ပထမဦးဆုံး စတင်ရင်ဆိုင်ရသောအရာမှာ ဗိုလ်တထောင် ဒေါ်မြင့်၏ မုန့်ဟင်းခါးအနံ့ ဖြစ်၏။ ဘာမှ မစားရသေးသော ဧကအတွက် နံနက်ခင်း အေးစိမ့်နှင်းကြားထဲမှ ထိုးထွက်လာသော မုန့်ဟင်းခါးနံ့ကို ရုန်းထွက်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ဧကဆီမှာ ၄၄ (၄၀)သာ ပါသည်။

မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲသည် အကြော်မပါလျှင် နှစ်ဆယ် ဖြစ်၏။ နှစ်ဆယ်ကျန်မည်။ ဧက မုန့်ဟင်းခါး စားပြီးချိန်လောက်မှာ ထွန်းလွင်ဦးနှင့် တွေ့လျှင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရမည်။ အပြန်လမ်းစရိတ် တစ်ဆယ်၊ ကျန်တာ.. ဆေးပေါ့လိပ်ဖိုး။

နံနက်ခင်း အလင်းမထွက်သေးသည့် နှင်းထဲမှာ အနွေးထည်မျိုးစုံဖြင့် ဒေါ်မြင့်၏ ပူနွေးသော အရသာရှိရှိ မုန့်ဟင်းခါးကို တန်းစီစားနေသော ကျောင်းသားများ နောက်သို့ ဧက ဝင်ရပ်လိုက်၏။ ချိုချိုကျဲကျဲ ပူနွေးနေသည့် မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ၏ အရသာလောက်ကိုတော့ ဧက ကြိုတင် စိတ်ကူးယဉ်ပါသည် ။

"မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ အကြော်မထည့်ပါနဲ့ "

သို့သော် ဧက စကားကို မော့ကြည့်မည့်သူ မရှိ။

မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသည့် ဒေါ်မြင့်နှင့် ကောင်မလေး သုံးယောက်စလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ ချိုင့်နှင့်ဝယ်သူတွေက တစ်မျိုး။ အနားကပ်ပြီး အော်နေသည့် ကျောင်းသူတွေက တစ်ပုံ။ ဟင်းရည်ပေးပါဦးဆိုသည့် မိန်းကလေးတွေက တစ်ဘာသာ၊ ပဲဘဲအပြည့်နဲ့ က တစ်ပွဲ၊ မန်းဘဲတစ်ခြမ်း၊ ကြက်သွန်ပဲကတစ်ပွဲ၊ အီကြာကွေး တစ်ခြမ်းနဲ့ ဟင်းရည်ငါးကျပ်ဖိုးက တစ်ပွဲကို အသည်းအသန် တွက်နေသူက တစ်ယောက်။ ဟင်းရည်ထည့်သူလည်း လက်မလည်။ မုန့်ဖတ်ထည့်သူကလည်း မအား။ ပိုက်ဆံတွက်သူကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်။ မုန့်ဟင်းခါးအနံ့က ဧကကို နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်း ပြောခိုင်း၏။

"မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ အကြော်မထည့်နဲ့ "

ခပ်ကျယ်ကျယ်အသံကို မော့တော့ကြည့်သည် ။ လက်ခံတုံ့ပြန်မှုတော့ မရ။ ဧက ရပ်နေသည့်ရှေ့တွင် ခုံရ၍ ထိုင်စားနေကြသူများ ရှိသ

ည် ။ ဟင်းရည်အိုးနှင့် မုန့်ဖတ်ထည့်သည့်နေရာမှာ ကျောင်းသူတွေ တိုး၍ မပေါက်။ ကိုယ်စားမယ့် စာရင်းကို အသံကုန် ပြောနေကြ၏။ ဧကထိုင်ခုံတစ်ခု ရမှ ကို ဖြစ်မည်။

ဧက ဘယ်ဘက်အစွန်မှ ကျောင်းသူက နောက်ဆုံးဟင်းရည်ကို ဇွန်းဖြင့်ခပ်ကာ ကြက်သွန်ဥကို ဘေးဖယ်ပြီး ရှူးခနဲ သောက်သည် ။

ဧက ထိုကျောင်းသူနား ကပ်နေလိုက်၏။ အရေးထဲ မရွေ့ချောက ဟင်းရည်ပူပူကို သောက်ပြီး ထွက်လာသောချွေးကို လက်ခုံနှင့်သုတ်ကာ ကြက်သွန်ဥဖက်ကို ဟင်းရည်မရှိတော့သော ပန်းကန်ထဲတွင် ဟိုဒီရွှေ့ကာ ကစားနေလိုက်သေး၏။ ကျေနပ်သွားတော့မှ ကြက်သွန်ဥကို စားတော်မူသည် ။ ဒုက္ခ.. ဒုက္ခ...။

ဧက ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ပြီးသည် အထိ ဧကရှေ့တွင် ‘ဟင်းရည်ပဲကြော်တစ်ခုထည့်၊ တစ်ဝက်ပေးပါဦး’ဆိုသည့် ပန်းကန်နှင့် လက်များကြောင့် ရောင်းသူကို မျက်လုံးချင်းဆုံခွင့် မရသေး။ ပန်းကန်နှင့်လက်များ ရှင်းသွားတော့ နံဘေးမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဧက မလာခင်ကတည်းက အော်နေသော သူ့စိတ်ကူးကို တစာစာ အော်ဟစ်နေ၏။

"ညှပ်ခေါက်ဆွဲကို ပဲကြော်နဲ့ ဘဲဥတစ်ခြမ်းထည့်၊ နံနံပင်နဲ့ ငရုတ်သီးနည်းနည်း ထည့်ပေးပါ၊ အချဉ်မညှစ်နဲ့ ၊ ငှက်ပျောပင် မထည့်နဲ့ ၊ ကြက်သွန်ဥ ထည့်ပေးပါ"

ဒီလောက်ရှည်လျားသည့် စကားကို တစ်လုံးမမှားရအောင် အကြိမ်ကြိမ် အော်သော်လည်း ထိုကောင်မလေးကို ဘယ်သူမှ မကြည့်။ မုန့်ဟင်းခါး စားချင်စိတ်က ထိုကောင်မလေးမျက်နှာတွင် ခုန်နေကာ နှုတ်ခမ်းက ရှေ့မှ စုနေရှာ၏။ သနားဖို့ ကောင်းလိုက်တာ..၊ မိန်းကလေးဆိုတာ သူတို့ လုပ်ချင်တာ ဖြစ်စေချင်တာပဲ ရှိသည် ... အခြေအနေကို

ဘာမှ မတွက်။

ဧကရှေ့မှာ ပန်းကန်တွေ လက်တွေ ရှင်းသွားသော်လည်း အော်သံ တွေက ဆူညံနေမြဲ။ ဧကလည်း နေရာရပြီဆိုတော့ တတိယအကြိမ် ကြိုးစားရသည် ။

"မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ.. အကြော်မထည့်နဲ့ "

သို့သော် သူ့အရှိန်နဲ့ သူ ဧကဘက်ကို တစ်ယောက်မှ လှည့်မလာကြ။ မည်သူမှ ဂရုမစိုက်သော စကားသုံးခွန်းအတွက် ဧက ရှက်သွားသည် ။ ဒေါသလည်း ဖြစ်လာ၏။ အစာအိမ်က အသိဉာဏ်မရှိသော်လည်း ခံစားမှုက အသိဉာဏ်ရှိသဖြင့် မုန့်ဟင်းခါးကို စားချင်လှပြီ။ ဒေါသနှင့် ဧက ဒီ နေရာက ထွက်သွားမလား။ ဒါမျိုးတော့ အဖြစ်မခံပါ။ အခြေအနေက ဒီလို ထပ်အော်နေလို့ ကတော့ အသံမျိုးစုံနှင့် ဝိုင်းအော်နေကြသည့်အထဲမှာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မလွယ်။ ဧက ခေါင်းကိုငုံ့ကာ ခေတ္တ ငြိမ်နေလိုက်ရသည် ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ဧကဆိုတဲ့ ကောင်က ဘာဆိုတာ သိကြသေးတာပေါ့။

"ညှပ်ခေါက်ဆွဲကို ပဲကြော်နဲ့ ဘဲဥတစ်ခြမ်းထည့်၊ နံနံပင်နဲ့ ငရုတ်သီး နည်းနည်း ထည့်ပေးပါ၊ အချဉ်မညှစ်နဲ့ ၊ ငှက်ပျောပင် မထည့်နဲ့ ၊ ကြက်သွန်ဥ ထည့်ပေးပါ"

"ပဲကြော်နဲ့ ဘဲဥတစ်ခြမ်း"

"ဟင်းရည်ပေးပါ။ အကြော်တစ်ခုခုထည့်"

"တစ်ဝက်ကို ဘူးသီးကြော် ထည့်ပေးဦး ဒေါ်မြင့်"

"အန်တီမြင့် ဘူးသီးနဲ့ ညှပ်လေ၊ ငှက်ပျောပင် ထည့်"

"ဟဲ့ကောင်မလေး၊ ဖြူကို ဘူးသီးနဲ့ ငါးဖယ်ဆိုနေဟဲ့"

"အား...!"

ခေါင်းငုံ့နေရာမှ ဧက ကြိုးအော်လိုက်သည့် အသံကြီးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အဆက်မပြတ် အော်နေကြသော အသံတွေ အားလုံးတိတ်သွားကြသည်။ ။ အလုအယက် မှာ နေသူတွေ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ပြီး နားထဲဝင်နေသမျှ ထည့်ပေးနေသူတွေ အသံနက်ကြီးလာရာသို့ အားလုံးဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

"မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ၊ ဘာကြော်မှ မထည့်နဲ့ "

"ဘာ... ဘာ.. ဘာဖြစ်တာလဲဟင်"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး.. မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ၊ ဘာကြော်မှ မထည့်နဲ့ ဒါပဲ"

"ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့"

ဧက ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်နဲ့ ဒေါ်မြင့်ကိုသာ တည့်တည့်ကြည့်ကာ ပြောသည်။ ။ အော်နေကြသူတွေ ခေတ္တရပ်ကာ ဧကကို ကြည့်ကြ၏။ အသံတစ်ခုမှ မထွက်ကြတော့။ ။ ဧကထံသို့ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ ရောက်လာသည်။ ။ ဧက ခေါင်းကို ငုံ့စားတော့ ပွစိစိအသံတွေ ထွက်လာသေး၏။ နောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း အသံတွေ ပြန်ဆူလာသည်။ ။ ခုနက ဘာဖြစ်သည် ဆိုတာကို လူတွေအားလုံးမေ့ကာ အလုအယက် ပြန်မှာ ကြ၊ အော်ကြပြန်၏။ ဧက နံဘေးမှာ ကောင်မလေးကလည်း အော်တုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

"ညှပ်ခေါက်ဆွဲကို ပဲကြော်နဲ့ ဘဲဥတစ်ခြမ်းထည့်၊ နံနံပင်နဲ့ ငရုတ်သီး..."

"ဟင်းရည် ပေးပါ"

ဧက ခွက်ထဲသို့ ဟင်းရည် ရောက်လာ၏။ ။ ဧက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှ

စ်လျူရှုကာ ဟင်းရည်ကို အေးဆေးစွာ သောက်သည် ။ ဒီလိုမလုပ်ရင် ဒီ
နေ့ မုန့်ဟင်းခါးစားရဖို့ မမြင်တော့။ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ ဝင်သွားတော့မှ
အရာရာက နွေးထွေးလှပကာ သွား၏။

ဧက အောင်မြင်စွာ ထရပ်သည် ။

သူ့ကိစ္စ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည် ။ ဟင်းရည်သောက်ပြီးသော ပန်းက
န်ကို ထိုးပေးရင်း ‘ဘယ်လောက်ကျသလဲ’ဟု မေးရ၏။

"အင်.. ခုနက အကျယ်ကြီး ထအော်တဲ့ လူ မဟုတ်လား"

ပိုက်ဆံတွက်သည့် ကောင်မလေးက လက်ညှိုးထိုးကာ မေးသည် ။
ဧက ပြုံးလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်.. ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ဘယ်လောက်ကျလဲ၊ နှစ်ဆယ် မဟုတ်
လား"

"ပေးပြီးပြီ အစ်ကို"

"ဘာ...!"

"ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အစ်မတစ်ယောက်က အစ်ကိုဖို့ ပေးသွားတယ်
"

ကောင်မလေး ပြန်ပြောသည့်စကားကြောင့် ဧက တော်တော် ကြော
င်သွားသည် ။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဧက ထပ်ပြီးလိုက်သည် ။

"လူများ လို့ ညည်းမှားပြီးနဲ့ တူတယ်၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း လာတာ
၊ အဖော် မပါဘူး"

" မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ သေသေချာချာ ပေးသွားတာ၊ ခုနက ‘အား...’
လို့ အော်တဲ့ လူအတွက်ပါ ယူလိုက်ဆိုပြီး အစ်မတစ်ယောက်က

ပေးသွားတာ၊ အခုပဲ.. ဟော.. ဟိုးမှာ .. ဟိုးမှာ "

ပိုက်ဆံရှင်းသည့် ကောင်မလေး ညွှန်ပြရာသို့ ဧက တအံ့တဩ လှည့်
ငေးတော့ ကားလမ်းမကို ဖြတ်ကူးနေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ကို မြင်ရသည် ။ အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်ပေါ်မှာ ဂျင်းဝတ်စကုတ် အပြာနု
ကလေးဝတ်ကာ ဂျင်းဘောင်းဘီဖလဲနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ကျောင်းဘက်သို့ သွားနေသည် ။ ကားလမ်းမတစ်ဖက်ကို ရောက်တော့
လှည့်ငေးကာ ဧက ရပ်ကြည့်နေသည် ကို တွေ့သွားပြီး
လက်လှမ်းကာပြ၏။ ဆံပင်ရှည်တွေ ဝဲငြိမ့်သွားသည် ။

"အဲဒါ.. အဲဒါ လက်ပြနေတာ"

"သူလား.. အေးအေး... ပြီးရော၊ ငါနဲ့ တော့ မသိဘူး ထင်တာပဲဟ၊
ထားတော့.. ဒီမှာ ဒီကောင်မလေးကို ထည့်ပေးလိုက်စမ်း။ ညှပ်ခေါက်ဆွဲ
ကို ပဲကြော်နဲ့ ဘဲဥတစ်ခြမ်းထည့်၊ နံနံပင်နဲ့ ငရုတ်သီးနည်းနည်း၊ အချဉ်
မညှစ်နဲ့၊ ငှက်ပျောပင် မထည့်နဲ့၊ ကြက်သွန်ဥ ထည့်ပေး ကြားလား"

"ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့"

ဧကနံဘေးက ခုထိ မစားရသေးသည့် ကောင်မလေးက ဧကကို
ကြောင်ငေးကာ ကြည့်နေသည် ။ ဧက လှည့်ထွက်ကာ ကျောင်းဘက်လှ
မ်းကြည့်တော့ ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်ထဲ တဖွဲဖွဲဝင်နေသော ကျောင်း
သူတွေကြားထဲမှာ ခုနက ကောင်မလေးကို မတွေ့ရတော့။

ဧကအတွက် ပိုက်ဆံကို မည်သူက ပေးသွားသနည်း။

သေချာတာတစ်ခုတော့ ရှိသည် ။ ဧကမှာ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း မိ
တ်ဆွေ မရှိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဧကအိတ်ထဲမှာ တော့ ပိုက်ဆံလေးဆယ်
က အရာမယွင်းဘဲ ရှိနေသည် ။ ဧက အတွေးကို ရပ်လိုက်သည် ။ ထွန်း

လွင်ဦးဆိုသည့်ကောင်ကို ကျောင်းထိပ်က ရပ်စောင့်နေစရာ မလိုတော့၊
ကန်တင်းထဲမှာ လက်ဖက်ရည်ချိုကျသောက်ရင်း စောင့်နိုင်သွားပြီ ဖြစ်
သည်။

ဧက ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးလာရင်း သူ့ကို လက်ပြသွားတာကို မြင်
ယောင်သည်။ သို့သော် စိတ်ကူးယဉ်စရာ မရှိ။ သူ ပေးသွားတာပါဆိုသ
ည့် သဘောသာ ဖြစ်သည်။ ဆက်တွေးစရာ အကြောင်းမရှိ။

နှင်းကျန်တွေက ခုန်ချ၍ ကောင်းတုန်း။

ဧကလည်း ချမ်းနေတုန်း ဖြစ်ပါသည်။

ဧက အစာအိမ်က အခုတော့ ခေါင်းစဉ်ပြောင်းသွားပြီ။ ယခုခေါင်းစ
ဉ်မှာ လက်ဖက်ရည်ချိုကျ တစ်ခွက်သာ ဖြစ်၏။

"ညီလေး ရွှေထူး၊ အစ်ကိုအတွက် တစ်ခွက်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ထိုင်.. အစ်ကို ဝမ်းတီး ချို့ကျ၊ မလိုင်မထည့်နဲ့ ၊ ဘယ်သူမှ
မရောက်သေးဘူး အစ်ကို၊ ကိုထွန်းလွင်ဦးရော မောင်မောင်အေးတို့ ရော
.. ငွေတောင်တစ်ပွဲပါ ချလိုက်ရမလား"

စားပွဲထိုးကလေးက သူ့ရှေ့မှ ခုံကို အဝတ်စုတ်ကလေးဖြင့် တစ်ချက်
နှစ်ချက် သုတ်လိုက်ရင်း သတင်းပေးသည်။ ကျောင်းဝန်းအတွင်း ဆိုင်
ထဲမှာ ရှိသမျှ စားပွဲထိုးကလေးတွေထဲမှာ ရွှေထူးကို သူ သဘောအကျ
ဆုံး ဖြစ်သည်။

ရွှေထူးက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသည်။ အရာရာကို တွက်ချက်တတ်သည်။ ။ စားသောက်သည့် ကျောင်းသားတွေ ဘယ်လောက်များများ လူတိုင်း၏ အကြိုက်ကို ပံ့ပိုးပေးအောင် မှတ်နိုင်သည်။ ။

ဦးနှောက်နှင့်မှတ်ဉာဏ်ကို အသုံးပြုသည့် နေရာတွင် အသက်ငယ်သော စားပွဲထိုးဖြစ်သော်လည်း တချို့ကျောင်းသားများ ထက် သာသည်ဟု ဧက ထင်သည်။ ။ ဧကတို့ ဝိုင်းမှ ပိုသည့် ငွေလေးငါးကျပ်ကို နေ့စဉ် ပေးတတ်သဖြင့် သူတို့ ကို ရွှေထူးက ရိုသေလေးစားစွာ ဆက်ဆံတတ်သည်။ ။

"မချနဲ့ တော့ကွ၊ အစ်ကိုမှာ ဂျက်ကမ္ဘာပါတယ်၊ ဟိုကောင်တွေ ဝင်လာရင်သာ ဒီမှာ ရှိတယ် ပြောလိုက်၊ ချို့ကျ မြန်မြန်ဆွဲကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ဟေ့ကောင် ဗိုလ်မောင်၊ သကြား (၁)၊ ပဲ (၂)ကို မေဦးတို့ ဝိုင်းကိုချ၊ သကြားများ ရဲ့ လား၊ ဝမ်းတီးချို့ကျ မလိုင်နိုးကို ဒီမှာ ပေး"

ရွှေထူးက ယောင်နုနုဖြစ်နေသော စားပွဲထိုးကလေးကို လှမ်းအော်ရင်း သူ့ခုံမှ ထွက်သည်။ ။ သို့သော် ရွှေထူး ဝေးဝေးကို မရောက်၊ နံဘေးမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လှမ်းဆွဲထား၏။

"ဟဲ့.. ကောင်လေး၊ ငါတို့ ဝိုင်းကို တွက်စမ်း"

"တွက်ပြီးသား အစ်မ၊ အားလုံး တစ်ရာလေးဆယ့်ရှစ် ကျတယ်"

"အေး.. ငါက နွားနို့တစ်ခွက်နဲ့ ပဲပလာတာ တစ်ချပ်ဆိုတော့..."

"ဆယ့်ငါး.. ဆယ့်နှစ် နှစ်ဆယ့်ခွန် အစ်မ"

"ငါက ကော်ဖီရယ်၊ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ရယ်"

"ဆယ့်နှစ် ရှစ်၊ နှစ်ဆယ်"

"ဒါဆို နင် ငါ့ကို သုံးကျပ်သား သင်းသင်းသာ၊ ရော့ သုံးဆယ်ယူ၊ ဟဲ့.
. ချမ်းမြမြ၊ နင်က ရှစ်ကျပ်မယူနဲ့ လေ၊ မနေ့က နင့်ကို ပေးရမှာ က တစ်
ဆယ်နော်၊ ရော့ ငါးကျပ်ပြန်ပေး"

"အေးပါဟ.. မြတ် ရှင်းနေပြီလေ၊ ငါက မုန့်ဟင်းခါး ဘူးသီးကြော်ရ
ယ်၊ ကော်ဖီရယ်၊ စမူဆာ (၃)ခုရယ် တွက်ပေးပါဦး"

ရွှေထူး ခဏအလုပ်ရှုပ်သွား၏။ အသီးသီး စားထားကြသော ပန်းက
န်တွေကို တစ်ခုချင်းထပ်ကာ သွက်လက်မြန်ဆန်စွာ တွက်ပေးနေသည်
။ တက္ကသိုလ်ထဲမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လကမ္ဘာပေါ်မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမကတော့
မိန်းမဆန်တာပဲ ဖြစ်သည် ဟု ဧက တွေးနေမိသည် ။ ဆိုင်ထဲဝင် စိတ်
ကူးပေါက်ရာစား၊ ပြီးလျှင် ကိုယ်စားသမျှ ကိုယ်ရှင်း၊ မနေ့က တစ်နေ့က
ရစရာရှိသော ကြွေးဟောင်းကို ပိုက်ဆံထုတ်ကြတုန်း တစ်ခါတည်း
တောင်း၊ အခုရှင်းသည့်ဝိုင်းတွင် ထုတ်လိုက်သော ပိုက်ဆံ၏ အပိုငွေ ဘ
ယ်သူ့ထံမှ ပါမသွားရအောင် သုံးကျပ်တောင်း ငါးကျပ်ပြန်ယူနှင့် မိန်းက
လေးတစ်အုပ်စားသော ဝိုင်းကို ငွေရှင်းရတာ မစားသာ။

ရွှေထူးလို ဦးနှောက်နှင့်မှတ်ဉာဏ် ကောင်းသော အတွေ့အကြုံရှိသ
ည့် စားပွဲထိုးမို့သာ တော်ရောသည် ။ ဖိုးချဲ့တို့လို
အညာသားလေသံမပျောက်သော ယောင်တိယောင်နကောင်သာ ဆိုလျှ
င် ရူးသွားနိုင်၏။

"ကျွန်တော် ရွာမှာ ကျောင်းနေတုန်းက သင်္ချာလုံးဝ မတော်ဘူး အစ်
ကို၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုပြောတဲ့ အဲဒီ ဒုတိယတန်းစား မိန်းကလေးဝိုင်း တစ်
နေ့ကို ဆယ်ဝိုင်းလောက် တွက်ပြီးတော့မှ လျင်သွားတာ၊ ပိုက်ဆံသုံး
လေးကျပ် လိုရင်လည်း ပြန်တောင်းလို့ မရဘူးအစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ ကို

လည်း အမြဲတမ်း မှားတွက်တယ်လို့ ပဲ ထင်နေတာ။ ကျွန်တော် သွက်တယ်၊ လျင်တယ်ဆိုတာ ဒီအစ်မကြီးတွေ ကျေးဇူးပါပဲ"

"အေးပေါ့ကွ၊ လူတွေကို စတိုးဆိုင်မှာ ခင်းထားတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ လို သဘောထားကွ၊ သူ့အုပ်စုနဲ့ သူ့ပုံစံပေါ့။ ဒါမှ မင်းရောင်းရ ဝယ်ရ အဆင်ပြေမှာ "

ဧက ပြောသည့်စကားကို ရွှေထူးက ကောင်းကောင်း လိုက်နာခဲ့သဖြင့် ကန်တင်းတစ်ခုလုံးမှာ အတော်ဆုံး၊ အသွက်လက်ဆုံး စားပွဲထိုးတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

အားလုံးကို ပြေလည်အောင် ရှင်းပေးပြီး ရွှေထူးထွက်သွား၏။ မကြာခင် ချိုကျတစ်ခွက် ရောက်လာသည်။ ကန်တင်းထဲကိုလည်း ကျောင်းသားအဝင်အထွက် ပိုများ လာ၏။ မုန့်ဟင်းခါးစားတုန်းက သူ့အတွက် ပိုက်ဆံပေးသွားတာ ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ။ ဂျက်ကမ္ဘာကို ဖွာရင်း ဧက စဉ်းစားသည်။ ထားလိုက်တော့...။ ချိုကျကို တစ်ငုံသောက်ပြီးချိန်တွင် တဖွဲဖွဲခုန်ချနေသော နှင်းထုကို နေရောင်ခြည်က အောင်မြင်စွာ ထိုးခွဲပစ်လိုက်သဖြင့် ဧက နွေးထွေးသွားသည်။ ဧကနံဘေးမှ ခုံကို ဘိုဘို ဝင်ထိုင်သည် ကို တွေ့ရ၏။

"ဘာမှတ်စရာ ရှိသေးလဲ ဧက"

ဘိုဘို လွယ်အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ရင်းကို သူ့ကို ပခုံးနှင့် တိုက်ကာ မေးပြီး ရွှေထူးကို ကျဆိမ့်တစ်ခွက် လှမ်းကာမှာ သည်။ ဘိုဘိုထုတ်လိုက်သည့် ပစ္စည်းကလေးက Calculator ထက်ကျော်ပြီး Computer လောက်လည်း အသုံးမဝင်သော (Electronic note book) ကလေး ဖြစ်သည်။ ဂဏန်းပေါင်းလို့ ရသည်။ ဆယ်နှစ်စာ ပြက္ခဒိန်ပါသည်။ Phone နံပါတ် Memory ပါသည်။ Computer လို လူနာမည်နှင့် အတို

ကောက် အချက်အလက်ကလေးများ မှတ်ထား၍ ရသော CASIO အမျိုးအစား Computer ပေါက်စကလေး ဖြစ်၏။

ဘိုဘို့အဖေ ဂျပန်က ပါလာသော ပစ္စည်းကလေးကို ဧက အသုံးပြုရန်အတွက် ဘိုဘိုက အမြဲအဆင်သင့် ရှိနေသည် ။ ဘိုဘိုက ထိုပစ္စည်း၏ ခလုတ်ကို နှိပ်ရလျှင် ကျေနပ်နေသူသာ ဖြစ်၏။ ဘိုဘို့ CASIO ကလေးထဲ မှာ ထည့်ထားသမျှ ဧက သိချင်လျှင် ကြည့်လို့ ရသည့် အချက်အလက်တွေက များ သည် ။

"ဒီနေ့ ဘာမှ မရှိဘူး ဘိုဘို၊ အခု ဇန်နဝါရီလပြက္ခဒိန်မှာ ဒီနေ့ကို Memory လုပ်ထားလိုက်ကွာ"

"ဘာလဲ.. ဒီနေ့က ဘယ်ကောင်မလေးရဲ့ မွေးနေ့မို့လို့ လဲ၊ တင်မေစိုးလား"

ထွန်းလွင်ဦးနှင့် မောင်မောင်အေးက ဝင်ထိုင်ရင်း မေး၏။

ဧက ခေါင်းကို ခါလိုက်သည် ။

"မွေးနေ့ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ဒါမျိုးက မှတ်ထားဖို့ လိုတယ်ထင်လို့ ၊ ဘာလဲဆိုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် အဖြေရှာမရတဲ့ ကိစ္စမို့ပဲ"

ဧက မနက်က ကိစ္စကို ပြောပြလိုက်သည် ။ သူငယ်ချင်းများအားလုံး ခေါင်းကုတ်ကြ၏။

"မင်းအသိ တစ်ယောက်ယောက် နေမှာ ပေါ့"

"ငါ့မှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီအကွာအဝေးက ဘယ်သူဆိုတာ ကွဲပြားတယ်ကွ။ သေချာတယ်.. သူ့ပုံစံက အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ ငါသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ငါ မမှတ်မိစရာ မရှိဘူး"

သူ့ကို ကားလမ်းမအစပ်မှ လှည့်ကြည့်ကာ လက်လှမ်းပြသော ကောင်မလေးကို ဧက ပြန်မြင်ကြည့်သည်။ ။ ဧက၏ စိတ်မျက်လုံးထဲမှာ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေ နွဲ့ယိမ်းဖြာကျသွား၏။

"မဝင်းမေတို့ ရဲ့ ဘော်ဒါတစ်ယောက်ယောက်များ လား"

စိန်ဝင်းမောင်က သူကြိုက်နေသော ကောင်မလေးအုပ်စုထဲကို ညွှန်းသည်။ ။ ဧက မကြာခဏ သွားပြီး အောင်သွယ်လုပ်ပေးနေရသဖြင့် ထိုအုပ်စုက ကောင်မလေးတွေနှင့် ဧက အခုတလော ရင်းနှီးနေ၏။

"No... မဝင်းမေတို့ အုပ်စုထဲမှာ အဲဒီလောက် စတိုင်ကောင်းတာ မရှိဘူး"

"ဒါဆို မင်း လိုက်ရှာမလို့ လား"

"မရှာပါဘူး၊ ဗိုလ်တထောင်က ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲဟာ တွေ့မှာ ပေါ့"

ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်သည် အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလှသော တက္ကသိုလ်ဖြစ်သဖြင့် ဒေသ (၃)ခုထဲတွင် ဧရိယာအကျဉ်းဆုံး ဖြစ်သည်။ ။ ပြင်ပလှေကားမှ အရှိန်နှင့် ပြေးဆင်းလိုက်လျှင် ကျောင်းရှေ့ ကတ္တရာလမ်းသို့ ရောက်သွားတတ်၏။ ကျောင်းနောက်ဘက်က ဗလီတစ်ခု၏ အုတ်တံတိုင်းနှင့်အတိ။ ရှေ့မှာ လူသုံးယောက် ရှောင်မရသော ခြေသွားလမ်းကလေးကို ကွန်ကရစ် ခင်းကာထားသည်။ ။ ရောင်စုံသံထုပ်ထီး (၅)ခု၊ အပြာနုရောင် လူ (၅) ယောက်ထိုင်ခုံ (ကျောမှီမပါ) (၅)ခုသာ ရှိသည်။ ။

ကျောင်းသားများ လမ်းလျှောက်စရာဆိုလို့ (၃)ထပ်ကျောင်းဆောင်ကြီး၏ ကော်ရစ်တာသာ ရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးများ အလှပြစရာက စာသင်ခန်း၏ ဘယ်ဘက်ညာဘက်တွင် ရှိသော ပြတင်းပေါက်များ သာ ဖြစ်လာ၏။

ချစ်သူစုံတွဲများ ထိုင်စရာကား ထောင့်စွန်း မှောင်ရိပ်ကျသော လှေကားများ သာ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုအချက်များ သည် ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်၏ ဧရိယာကြောင့် ဖြစ်လာသော သတ်မှတ်ချက်များ ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းသားတိုင်း ငြင်းဆန်မရ လိုက်နာရသည်။ ။

ဧက ကတော့ ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်ကို သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော စတိုးဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်နှင့် တူသည်ဟု အမြဲပြောတတ်သည်။ ။ ဘယ်အမျိုးအစား ဘယ်ပစ္စည်း ဘယ်နေရာမှာ ရှိသည် ဆိုတာ တစ်ချက်ကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်သည်။ ။

ရည်းစားထားချင်သည့် မိန်းကလေးများက တစ်ကိုယ်လုံး ညွတ်နေအောင် ပြင်ကာ ပြတင်းပေါက်နားတွင် ထိုင်ကြသည်။ ။ ကိုယ်သဘောကျသည့် မိန်းကလေးကို ရွေးချယ်ကာ ကျောင်းသားများက ကော်ရစ်တာမှ ကြည့်ကြ၊ စောင့်ကြ၊ ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားရသည်။ ။

ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်တွင် ထိုသို့ပင် ရင်ခုန်ခြင်းများ နှင့် ချစ်ခြင်းကို ကြိုးစားကြသည်။ ။

မနက်က သူ့ကို မုန့်ကျွေးသွားသည့် ကောင်မလေးကို ကော်ရစ်တာမှ လျှောက်ရင်း ပြတင်းပေါက်တစ်ခုနံဘေးမှာ ဆွေးဆွေးကလေး ငေးနေတာမျိုး ပြန်မတွေ့နိုင်ဟု ဘယ်သူမှ ပြော၍ မရ။

"ဒါဆို အတန်းတက်မှာ လား ဧက"

"နေရောင်ခြည်က အခုမှ နွေးတာကွ၊ မြန်မာစာအချိန်ကြီး မတက်ချင်သေးဘူး။ ပေပါဝမ်းကျမှ ဝင်မယ်ကွာ"

သူငယ်ချင်းများ ထသွားကြသည်။ ။

လက်ဖက်ရည်ဖိုးပါ ရှင်းသွားကြ၏။ ဧက အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ (၄၀)

တိတိ ရှိနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ရွှေထူးရေ.. စီးကရက်တစ်လိပ်ပေးကွာ ညီလေး"
